aso meer

meer, dan zit het behang erover. Maar ik zou niet anders willen. Dit ligt me wel, ik ga fluitend naar mijn werk."

Met gips werkt Wolf in hoge snelheid een gemetselde wand af. Snelheid is belangrijk want hij wordt per vierkante meter betaald. Dat betekent competitie onder de giboboUwers, weet Wolf. "Iedereen wil de snelste zijn, behalve de ouderen, die geloven het wel." Zij doen meestal het stelwerk waarmee gemarkeerd wordt waar de gipswanden moeten komen. "Als ik zo'n woning binnenkom waar palen van het stelwerk staan, zie ik meteen hoe de woning eruit komt te zien."

Wolf doet één woning per dag. "Het is zwaar werk en daarom is het belangrijk om voldoende te rusten en goed te eten. Als je sterk bent, ga je beter door je knieën en kun je je buikspieren ontspannen; dat voorkomt fysieke klachten."

Meezingen met de radio doet de gibobouwer niet veel. "Maar soms heb je wel eens een gek uurtje, hè. Verder is iedereen hier met zijn werk bezig, niemand loopt de kantjes ervan af."

Wolf werkt meestal alleen. "Bij elk project werk je weer met andere jongens en we eten met elkaar, maken een praatje en we drinken koffie, maar het werken in mijn eentje bevalt me wel." Dat geldt ook voor Frans Ramaker uit Kampen, die net als Wolf eigen baas is. "Als je alleen bent, haal je gemakkelijker je productie en kun je in je eigen tempo werken."

Ramaker stapte twintig jaar geleden over van de scheepsbouw naar de woningbouw en werkt per dag twee appartementen af door *spack* (spuitpleister) op de muren te spuiten, waarna hij die laag gladstrijkt. Met rake vegen beweegt Ramaker zijn 'mes' over het plafond. De dag erna brengt hij op een lagere spuitsnelheid een nieuw laagje aan. "Het is pittig werk, want je staat de hele dag boven je hoofd te werken."

'Ik hoop te sterven op de steiger'

Op het dak wordt wel in teamverband gewerkt. Vier mannen zijn bezig dakbedekking aan te brengen. Ed de Kolf van Schadenberg Dakwerken coördineert het aanbrengen van folie, isolatie en de toplaag. "We zijn nu bezig met de dakbedekking voor het terras. Daarvoor moeten we een harde persing gebruiken, zodat het dak mensen kan dragen." De Kolf is voor vijftig procent afgekeurd en kan daardoor niet sjouwen. "Dat doen de jongens voor mij, waardoor ik niet thuis hoef te zitten, dat is helemaal niks voor mij."

"Maar hier doet hij ook helemaal niets, hoor," grapt een jongere collega, die even later vertelt dat hij al twee jaar met cursussen bezig is om hogerop te komen. "Ik heb leren branden en een cursus veilig werken gedaan." De Kolf ziet het als bewijs dat het beeld van de aso met bouwvakkersspleet achterhaald is. "We zijn serieus met ons vak bezig."

Vader Kees (rechts) en zoon Bas van der Broek in de Molukkenstraat. FOTO RUUD VAN ZWET

mijn paleis

Elitsa Yordanova en Wladimir Jordanov: De Kaapstander FOTO MARC DRIESSEN

Type woning: eengezinswoning
Aantal m²: 112
Prijs: 320.500 euro (inclusief parkeerplaats)
Buitenruimte: tuin (50 m²)
Locatie: Noord

Geloof het of niet, maar Elitsa Yordanova (33) droomde al over haar nieuwe huis toen ze nog in Bulgarije woonde. Yordanova kwam acht jaar geleden samen met haar man Wladimir Jordanov (33) naar Nederland met de hoop op een betere toekomst voor hun kinderen. En om ooit, als het hun gegund was, in het huis van Yordanova's dromen te komen wonen.

En ze waren niet eens echt op zoek naar een huis. "Voor onze woning op het Buikslotermeerplein betaalden we een heel hoge huur, want dat lag in de vrije sector. Vrienden wezen ons op de Kaapstander. Vanaf het eerste moment dat ik het huis zag, voelde het als ons huis."

Vanuit hun oude appartement kan ze het nieuwe huis zien, glundert Yordanova. Ze fietst er elke dag ook even langs.

Waarom ze voor nieuwbouw hebben gekozen? "Dat is goedkoper dan oudbouw. Dat nieuwbouw geen karakter heeft, zoals sommigen zeggen, is onzin." Strijdlustig: "Dat maken we zelf wel."

Sommmige buren hebben Yordanova en haar man al ontmoet. "Het waren zulke leuke mensen. Dat wordt gezellig barbecueën in de zomer."

Het tekenen van de akte begin april was nog een hele bevalling: "Omdat mijn man voor zichzelf werkt als aannemer en ik bij hem in dienst ben, vormden we volgens de bank een risico."

Vijf maanden is Yordanova er mee bezig geweest. "En dat elke dag – wat een energie heeft me dat gekost. Ze weten inmiddels echt alles van me. Ik voelde me als een crimineel behandeld."

Maar het was het allemaal waard: "Eindelijk een eigen huis, mijn eigen droomkasteel." En de hulp van een grote groep Nederlandse vrienden maakte veel goed. "Die waren bij ons op elk lastig moment. Ik weet niet hoe ik ze moet bedanken."

En ja, een moeilijk tijd doormaken heeft ook zo zijn voordelen. "Dan hebben we tenminste iets te vertellen aan onze kleinkinderen."

ML